

— Хайде, дядо, ела да отидем при този Орфей... Ще те крепя, дядко, ще те нося... — И той го помъкна нагоре.

— Та къде ще го търсим! — опъна се старецът. — Той е нагоре към Орлов камък. А там аз от десет години не съм ходил.

Но главният прислужник не го слушаше и вече го мъкнеше нагоре по пътеката. Старецът не можеше да проумее, защо все пак този чужденец иска веднага да намери Орфея, когато и без това след малко момчето ще се прибере у дома си, а къщата им е наблизко, на отвъдния бряг, под старата букова гора. Но той потичваше след чужденеца и отвреме на време краката му се спъваха в камъните и се преплитаха смешно.

— Е, почакай, човече! — разсърди се най-сетне старецът. — Детето няма да избяга, аз знам къде е.

На едно място дядо Тасо се свлече и се простна на пътеката. Прислужникът се помъчи да го дигне, но като не можа, изправи се задъхан над него и го зачака нетърпеливо да се поотмори. Но в това време се чуха наблизко хлопотари. Старецът се повдигна и даде ухо нагоре. „Някой слиза, дано е Орфей!“ помисли си той. „Инък този мъчител ще ме мъкне чак до канарите!“

Най-напред пред двамата задъхани мъже се показва едно бяло яре, изглежда ги внимателно и изпитателно и отстъпи назад. След малко се струпаха и овцете, подплашиха се и се пръснаха настрана из шубраците.

— Да, — рече успокоен старецът. — Това е неговото стадо.

Ето, на пътеката застана и сам Орфей. Главният прислужник го гледаше, но не можеше да си представи, че такова малко момче, с очи кръгли и тъмнокафяви като шикалки, с коса навита на едри